

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/32/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200048
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3019200048.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: Complex HM, s.r.o, so sídlom 020 01 Púchov, Dvory 581, IČO: 45 517 991, právne zastúpená JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátkou, so sídlom 010 01 Žilina, J. M. Geromettu 146/1, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, za účasti: J. X., bytom XX-XXX B.-B., A. XXX, X. J., o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 10929-3/2018-BA zo 04.12.2018, o kasačnej sťažnosti sťažovateľky (žalovanej) proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 25Sa/4/2019-60 z 24.10.2019 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 25Sa/4/2019-60 z 24.10.2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 25Sa/4/2019-60 z 24.10.2019 Krajský súd v Trenčíne podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. 10929-3/2018-BA zo 04.12.2018, ktorým táto odvolania žalobkyne ako zamestnávateľka a J. X. ako zamestnanca zamietla a v celom rozsahu potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 32494-1/2013-PB z 20.09.2013, ktorým bolo rozhodnuté, že pánovi J. X. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 19.07.2013.

2. Krajský súd poukázal na to, že žalovaná vydala formulár PD A1 (potvrdenie o právnych predpisoch sociálneho zabezpečenia), v ktorom deklarovala, že na ďalšieho účastníka - zamestnanca žalobcu sa do 19.07.2013 vzťahujú právne predpisy SR o sociálnom zabezpečení, a teda nemá povinnosť platiť príspevky v inom členskom štáte. Za tejto situácie krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie i prvostupňové rozhodnutie za nadbytočné a za sporné považoval to, legislatíva ktorého členského štátu sa stane uplatniteľnou v ďalšom období. Z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že k určeniu uplatniteľnej legislatívy došlo po rozhodnutí prvostupňového orgánu, čo vyplýva z oznámenia ZUS žalovanej a žalovaná toto určenie nenamietala, čím sa určenie poľskej legislatívy stalo definitívnym

v zmysle čl. 16 (2) a 16 (3) vykonávacieho nariadenia. Dospel preto k záveru, že právny záver žalovanej o potrebe vydania rozhodnutia o zániku povinného poistenia vo vzťahu k ďalšiemu účastníkovi je nesprávny a zároveň žalovaná sa nedostatočne zaoberala svojou právomocou rozhodovať o zániku povinného poistenia zamestnanca žalobcu v čase, keď už bola určená uplatniteľná legislatíva iného členského štátu.

3. Proti rozsudku krajského súdu včas podala kasačnú sťažnosť žalovaná z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP a žiadala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Argumentovala s poukazom na ustanovenia § 2 ods. 2, § 61 písm. a/, § 177 ods. 1 a § 178 ods. 1 SSP, že žalobkyňa vo svojej žalobe jednoznačne nepreukázala a nešpecifikovala, akým spôsobom bola napadnutým rozhodnutím poškodená na svojich právach. Trvala na tom, že vydaním napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade nebolo zasiahnuté do subjektívnych práv žalobkyne, pričom však krajský súd túto otázku vôbec neriešil. Zároveň poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 29Sa/5/2018, 29Sa/17/2018 a 28Sa/19/2018 ako aj Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Sa/2/2018, ktoré v skutkovo rovnakých konaniach rozhodli v jej prospech.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti žalovanej je potrebné vyhovieť.

5. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

6. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

7. Podľa § 177 ods. 2 SSP ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

8. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

9. Správny súdny poriadok v § 178 ods. 1 priznáva aktívnu legitimáciu na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá o sebe tvrdí, že bola ako účastník administratívneho konania na svojich právach alebo právom chránených záujmoch ukrátená rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy. Iný subjekt (okrem prípadov uvedených v § 178 ods. 2 a 3 SSP) nie je aktívne legitimovaný na podanie takej žaloby v prospech inej osoby. So zreteľom na ustanovenie § 178 ods. 1 treba považovať za náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže súd posúdiť otázku aktívnej legitimácie žalobcu.

10. Žalobu podľa § 178 a nasl. SSP môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím alebo opatrením ukrátený na svojich právach a nielen na svojom záujme. V správnom súdnictve pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov súd poskytuje ochranu iba subjektívnym právam žalobcu. Ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť preto súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, čo znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie. Nedostatok hmotnej legitimácie má za následok zamietnutie žaloby.

11. V tomto kontexte kasačný súd (v zhode so žalovanou) odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR,

č.k. IV.ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti, ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

12. Žalovaná tak dôvodne namietala, že aktívna legitímácia na podanie žaloby je jednou z podmienok konania a je potrebné ju skúmať.

13. Krajský súd však tejto otázke nevenoval dostatočnú pozornosť, nakoľko opomenul vyhodnotiť, či žalobkyňa je osobou oprávnenou domáhať sa ochrany práv svojho zamestnanca, čo žalovaná aj namietala.

14. Bolo tiež potrebné prisvedčiť kasačnej námietke sťažovateľky (žalovanej), že žalobkyňa vo svojej žalobe jednoznačne nepreukázala a nešpecifikovala akým konkrétnym spôsobom bola poškodená na svojich právach (nie na právach zamestnanca), či z akých dôvodov sa tak domnieva.

15. Pokiaľ žalobkyňa už v žalobe argumentovala nedostatkom právomoci žalovanej a správneho orgánu prvého stupňa vydať rozhodnutie o nevzniku povinného poistenia jej zamestnanca, kasačný súd dodáva, že napriek tomu v rozhodnutí a ani v postupe žalovanej nebolo možné vzhliadnuť porušenie subjektívnych práv žalobkyne.

16. Z vyššie uvedených dôvodov považoval kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovanej za dôvodnú a rozhodol podľa § 462 ods. 1 SSP o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátení veci na ďalšie konanie, v ktorom krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

17. S poukazom na ustanovenie § 462 ods. 2 SSP kasačný súd ešte poznamenáva, že zamietnutie žaloby, tak ako navrhovala žalovaná, procesne neprichádza do úvahy. Podľa doterajšej úpravy Občianskeho súdneho poriadku mohol Najvyšší súd Slovenskej republiky v prípade, ak zistil dôvodnosť podaného odvolania, aj sám zmeniť rozhodnutie krajského súdu a žalobu zamietnuť. Podľa novej právnej úpravy SSP to už nie je v zmysle § 462 SSP možné. Revízná právomoc zostala Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky zachovaná len v prípade, ak bola žaloba zamietnutá. Vzhľadom na okolnosť, že krajský súd nerozhodol uvedeným spôsobom, kasačný súd nemohol postupovať inak, ako pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle § 462 ods. 1 SSP a vráteniu veci na ďalšie konanie.

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.